

18.

Lưu diễn Rạch Giá, thứ Ba 13/5/1980.

Đan xuống Rạch Giá bất ngờ chiều nay, *thứ Bảy 17/5/ 1980*. Tôi không sao giấu được nỗi vui mừng quá độ trước anh và trước cả đoàn. Chúng tôi đưa nhau đến quán *bière*. Tâm hồn tôi hớn hở, níu lấy tay anh mà nói lên không biết bao nhiêu điều lộn xộn vô nghĩa, và nhận lại cả một nỗi âu yếm mênh mông trong ánh nhìn người đàn ông trầm tĩnh thông minh.

Điểm đáng ghi nhận là Đan được cảm tình của gần trọn tập thể vì cái vẻ hiền hòa trầm lặng, và điểm đặc biệt khác nữa là thái độ dịu dàng bảo bọc từ Đan đã làm phô bày rõ rệt được trước tập thể vai trò của một người đàn bà mỏng manh yếu đuối trong tôi.

Ban đêm tình cờ không hẹn mà cả đám bạn cũ và mới của tôi (bác sĩ Lịch, bác sĩ Hoàng, bác sĩ Xuân Lan, bác sĩ Hương, dược sĩ Thúy Lan và hai người nữa) cùng kéo lại rạp hát mời Đan và tôi đi uống *café*. Tất cả làm thành một nhóm đông đảo với những câu chuyện thú vị sôi nổi. Đêm nay, tôi đãi *café* mọi người để mừng sự hiện diện của Đan.

Như Đan vẫn khen ngợi, trong đám đông, tôi hiện thân là người đàn bà thanh lịch biết làm cho linh hoạt câu chuyện, không bỏ sót bất cứ một vị khách nào. Đan thì trái ngược hẳn, dáng vẻ quá trầm tĩnh, im lặng luôn luôn, và thái độ này khiến tôi thấy bức rức rất nhiều. Tôi mang mặc cảm áy náy là đã bỏ quên Đan trong sự trầm lặng riêng anh để chỉ tìm hứng thú cho mình. Nhưng mà điều đó có đúng không? Cái tôi của năm năm trước có còn vị trí đứng quan trọng trong tôi hiện tại? Tôi nghĩ rằng "không" và thật ra tình yêu với đời sống cùng Đan cũng chỉ phần lớn nằm trong chữ "không" này mà thôi. Nghĩa là tôi đã quá chán chường mệt mỏi để tự ý chìm chết mọi sôi nổi trong cá tính. Nếu có lúc nào điều đó trở dậy thì cũng chỉ là thói quen lâu ngày, hay là nỗi phong lưu căn bản đã khiến tôi trở nên như thế.

Đêm nay nhận thấy Đan mệt mỏi và gần như phải chịu đựng các câu chuyện vui của chúng tôi, tôi đâm thương anh dào dạt. Người đàn ông 41 tuổi, không ngờ rằng cũng còn có lúc phải phóng mình theo các con bắt thường từ tôi! Nên, xiết tay anh trong quán *café*, tôi như muốn tỏ rõ cho những người chung quanh biết vai trò anh quan trọng dường nào trong cuộc đời tôi khi ấy.

Lúc tan hát, cả đám kéo nhau đi uống rượu; lúc bấy giờ Đan mới trở lại chút nào linh hoạt. Các câu chuyện trở nên dòn dã hơn, dáng vẻ

anh tươi cười hơn và với điều này tôi mới cởi bỏ được nỗi áy náy riêng mình.

Cho đến khi Xuân Lan say và ói đầy lên người tôi thì Đan và tôi đi đến nhà Lịch ngủ lại. Trong tay nhau, Đan ghé tai tôi nói nhỏ:

"Đêm nay mà không có anh, anh biết chắc là em sẽ trở tài chinh phục trái tim ông bác sĩ Hoàng!"

Tôi kinh ngạc quá vì câu nói ấy. Té ra lúc nào (hay luôn luôn) Đan vẫn chỉ bị ám ảnh bởi cái hấp lực mạnh mẽ của tôi trước đàn ông và điều này hẳn phải làm khổ tâm anh ghê lắm?

Bấy lâu Đan vẫn thường nói lên điều "*không tin tưởng*" tôi là con người chung thủy, vẫn giữ cái ấn tượng đặc biệt rằng dẫu tôi hết lòng với tình yêu nhưng điều ấy không có nghĩa là chung thủy. Và bấy lâu Đan vẫn biết hai chữ "đào hoa" đeo đuổi tôi hoài trong định số...

Tình thật mà viết, tôi không hiểu rõ được mình. Nhiều lần nghe Đan phân tích về tâm hồn tôi một cách tinh vi đến độ khiến tôi "cũng tin được rằng" quả tình mình có sự bội bạc trong huyết quản! Tôi vẫn mừng tượng đầu đó là Đan đã "nói đúng" về bản chất ấy: "*Một nỗi hòa hợp kỳ diệu giữa sự hết lòng chân thật và cá tính bội bạc trắng hoa.*" Chính điều này đã khiến một người sâu sắc như Đan phải khổ tâm khổ trí. Trên thực tế, Đan vẫn nhận như một nỗi hân hoan về những gì thật ân cần tôi đem đến cho anh, nhưng mà đầu đó nơi tận cùng ý nghĩ, Đan cũng tin chắc rằng trong tôi còn nhiều khuyết điểm, đặc biệt là "*sự hết lòng hết dạ hôm nay sẽ biến thành phủ phàng bội bạc một ngày kia*"...

□

Rạch Giá ngày cuối, thứ Tư 21/5/1980.

Hôm nay sức khoẻ xuống thật thấp, tôi nghe mệt vô cùng.

Vậy mà đêm khuya tan hát trở về, trong căn nhà Lịch, trước gần 10 người bạn, tôi đã vẫy vùng tiếng đàn mình một cách thỏa thuê.

Kỷ niệm thật đáng nhớ, cả cử tọa say mê và tôi cũng say mê nữa. Dù vậy, vẫn không hiểu Đan nghĩ gì khi thái độ anh cũng chỉ là lấy lệ mà không nồng nhiệt tham gia vào cuộc vui trang nhã. Anh gần như xa lạ hẳn với những gì tôi từng quen thuộc dù rằng dưới mắt bạn bè, Đan hiện diện là một người có quyền uy trên hết với tôi.

Đã nhiều lần tôi nghe anh nói:

"Nếu xa em rồi, anh biết mình chẳng thể nào còn gặp được một người đàn bà có những ưu điểm tổng hợp như em. Đáng đáp em mỏng manh thanh nhã, trí óc thông minh sáng lán, suy nghĩ tế vi sâu sắc, em lại là người tài hoa văn vẻ... Nên không lạ gì khi em được nhiều người đàn ông say mê..."

Vậy thì những ưu điểm này, Đan có biết quý chằng khi ĐANG giữ được con người và cái tâm hồn mong manh này?

Đêm nay tiếng đàn truyền cảm và cái dáng nghệ sĩ của tôi (như lời các người bạn nhận xét) đã dễ dàng chinh phục thiên hạ. Đâu đó trong hồn vẫn không nghe an ổn sao ấy? Điều này thật lạ khi trong hiện tại đêm nay, vẻ trầm ngâm của Đàn khiến tôi bận tâm nhiều hơn là sức quyến rũ đam mê toát ra từ dáng dấp tiếng đàn riêng.

□